

REPUBLIKA HRVATSKA
DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
URED ZA SUZBIJANJE KORUPCIJE
I ORGANIZIRANOG KRIMINALITETA
Zagreb, Branimirova 4

Broj: KO-US-92/2023
Split, 13. srpnja 2026.
NP/NP

ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU

SPLIT

za

VISOKI KAZNENI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

ZAGREB

Temeljem odredbe članka 38. stavka 2. točke 10. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj: 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12, 145/13, 152/14, 70/17, 126/19, 130/20, 80/22, 36/24 i 72/25, dalje u tekstu: Zakon o kaznenom postupku) protiv presude Županijskog suda u Splitu broj K-Us-9/2024 od 11. lipnja 2026., u kaznenom predmetu protiv I-optuženog Tihomira Jurića, II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca, zbog kaznenog djela primanja mita iz članka 293. stavak 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19 i 84/21, dalje u tekstu - Kazneni zakon) i drugih kaznenih djela, podnosim

ŽALBU

- zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (članak 470. stavak 2. u svezi sa člankom 467. točka 3. Zakona o kaznenom postupku),
- zbog odluke o kazni (članak 471. stavak 1. u svezi članka 467. točke 4. Zakona o kaznenom postupku)

Županijski sud u Splitu točkom a) pobijane presude proglasio je krivima I-optuženog Tihomira Jurića zbog kaznenog djela neovlaštene proizvodnje i prometa stvari zabranjenih u sportu iz članka 191.a stavak 2. u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona, a II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca, zbog kaznenog djela pomaganja u neovlaštenoj proizvodnji i prometu stvari zabranjenih u sportu iz članka 191.a stavak 2. u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona, te ih na temelju članka 191.a stavak 2. Kaznenog zakona osudio na kazne zatvora u trajanju od po

dvije godine, a potom im temeljem odredbe članka 57. Kaznenog zakona izrekao djelomične uvjetne osude i to na način da će se dio kazne zatvora na koju je svaki od optuženika ponaosob osuđen u trajanju od jedne godine izvršiti dok se preostali dio kazne zatvora u trajanju od jedne godine neće izvršiti ukoliko svaki od optuženika u vremenu provjeravanja od tri godine ne počinu novo kazneno djelo, s time da im vrijeme provjeravanja iz uvjetovanog dijela kazne ne teče za vrijeme izdržavanja neuvjetovanog dijela kazne.

Temeljem odredbe članka 54. Kaznenog zakona, optuženicima je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru.

Na temelju članka 191.a stavak 5. KZ/11 u vezi članka 79. Kaznenog zakona, trajno su oduzete 174 kapsule "STANOZOLOLA" i 200 kapsula "METHANDIENONA", dok su pozivom na odredbu članka 79. Kaznenog zakona trajno oduzeti mobitel Redmi 9T, IMEI 1: 860664057913123, IMEI 2: 860664057913131, s pripadajućom SIM karticom „bon bon“ pozivnog br. 0976357766, plastični okvir bez SIM kartice s upisanim PIN 9959, PUK 11543363, PIN 2 7865, PUK 2 06350195 i pozivnim brojem 0976357766, te pripadajući punjač.

I-optuženi Tihomir Jurić, II-optuženi Ivan Šunjić i III-optuženi Rino Popac temeljem odredbe članka 145. stavak 2. točke 1. i 6. Zakona o kaznenom postupku, obvezani su naknaditi troškove kaznenog postupka.

Točkom b) pobijane presude Županijski sud u Splitu, na temelju odredbe članka 453. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku, oslobodio je optužbe I-optuženog Tihomira Jurića za kazneno djelo primanja mita iz članka 293. stavak 1. Kaznenog zakona, a II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca za kazneno djelo pomaganja u primanju mita iz članka 293. stavak 1. u svezi s člankom 38. Kaznenog zakona.

U odnosu na oslobađajuću presudu iz točke b) izreke presude.

Sud prvog stupnja svoju odluku kojom oslobađa optužbe I-optuženog Tihomira Jurića, II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca obrazlaže time da u postupku nije dokazano da bi optuženici počinili kazneno djelo primanja mita iz članka 293. stavak 1. Kaznenog zakona, a II-optuženi Ivan Šunjić i III-optuženi Rino Popac pomaganjem iz članka 38. Kaznenog zakona, jer je svjedokinja Marijana Pivčević ispitana pred sudom odstupila od ranijeg iskaza kojeg je dala na zapisnik pred Uredom za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta u dijelu koji se odnosio na navodno traženje mita od strane I-optuženog Tihomira Jurića, a koje mu je kao nagrada trebalo biti isplaćeno za unošenje u zatvor mobitela i zabranjenih steroida, pa je na raspravi, kada je kontradiktorno ispitivana, navela da je o tome lagala u prethodnim iskazima jer je bila u posebnoj životnoj situaciji, a ne postoje drugi dokazi koji terete optuženike, a sami optuženici negiraju kazneno djelo za koje se terete.

Sud prvog stupnja obrazlažući oslobađajući dio svoje presude, ali i osuđujući dio iste presude iz točke a) izreke presude, utvrdio je da je svjedokinja Marijana Pivčević, dva puta ispitana u prostorijama Ureda za suzbijanje korupcije i

organiziranog kriminaliteta govorila istinu, a na raspravi je ostala kod tih svojih kazivanja, ali s izmjenom.

Marijana Pivčević je tako na raspravi izjavila da joj je njezin bivši suprug Marinko Pivčević koji se tada nalazio u prostorijama Zatvora u Splitu rekao da govori onako kako je i iskazivala na zapisnik u svojstvu svjedokinje u Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, da joj je prijetio da pazi što će tada kazati na ispitivanju, pa je ona sve što je saznala od Marinka Pivčevića ispričala na zapisnik u Uredu, a između ostalog da je komandir u Zatvoru u Splitu trebao dobiti nagradu u iznosu od 6.500,00 kuna kada unese predmete u Zatvor u Splitu.

Ista svjedokinja na raspravi izjavila je da ju je prije svjedočenja pred Županijskim sudom u Splitu ponovo zvao na telefon njen bivši suprug Marinko Pivčević i prijetio joj te rekao da pazi što će govoriti. Tako je imenovana svjedokinja pred Županijskim sudom u Splitu izmijenila svoj svjedočki iskaz i rekla da joj njen bivši suprug Marinko Pivčević nije spominjao nikakav novčani iznos i novčanu nagradu koju će dobiti policijski službenik Zatvora u Splitu kada unese steroide i mobitel, a ono što je o tome izjavila pred Uredom za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta da je lagala. Osim toga na raspravi nije prepoznala ni II-optuženog Ivana Šunjića iako joj je upravo on predao plastificiranu vrećicu s mobitelom i steroidima u Dubrovačkoj ulici.

Marijana Pivčević izmijenila je svoj iskaz dan u Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta ne samo u navedenim dijelovima već je iskazala i da II-optuženi Ivan Šunjić, kao osoba koja joj je u Dubrovačkoj ulici predala predmete nije ušao i sjeo u njezino vozilo i spustio vrećicu na pod, već joj je tu vrećicu dodao kroz prozor, kao i da je ona kupila mobitel za svog supruga.

Sud prvog stupnja dijelove njenog iskaza u pogledu prepoznavanja osobe II-optuženog Ivana Šunjića, načina na koji joj je dodao vrećicu s predmetima koju Marijana Pivčević treba predati komandiru Zatvora u Splitu kako bi je on unio u taj Zatvor, kao i da je ona kupila mobitel, ne prihvaća kao istinite uz obrazloženje da na raspravi nije prepoznala II-optuženog Ivana Šunjića jer ga, kao osobu koja bi na bilo koji način bila povezana s kaznenim djelima zbog kojih se vodi kazneni postupak, nije željela izravno teretiti.

Iako te izmjene iskaza Marijane Pivčević na raspravi sud ne prihvaća kao istinite, jedinu kao istinitu izmjenu njenog iskaza prvostupanjski sud prihvaća tvrdnju da joj njen bivši suprug Marinko Pivčević nije spominjao nikakav novčani iznos i novčanu nagradu od 6.500,00 kuna koju je tražio policijski službenik Zatvora u Splitu i koji će novac dobiti kada unese mobitel i predmete koje će joj predati osoba kojoj je dao njen broj mobitela, a ona potom predati stražaru tog istog Zatvora kojem je isto tako dao njen broj mobitela, zadovoljavajući se njenim navodom da je pred Uredom za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta kada je to izjavila, lagala, zanemarujući da je na raspravi prije te izmjene iskaza navela da joj je prije tog svjedočenja pred Županijskim sudom u Splitu njen bivši suprug Marinko Pivčević zaprijetio da pazi što će govoriti.

III-optuženi Rino Popac, u svojoj obrani, koju u tom dijelu prihvaća i sud prvog stupnja, izjavio je da je svjedok Marinko Pivčević, bivši suprug Marijane Pivčević u iskazu sve lagao i prebacivao krivnju na svoju bivšu suprugu Marijanu

Pivčević, te kada je Marijana Pivčević u istrazi govorila da je Marinku Pivčeviću sve poznato, da je tada govorila istinu.

Sve što je Marijana Pivčević saznala, a potom poduzela i obavijestila Policiju, rezultat je njenog postupanja zbog saznanja koje je dobila od svog bivšeg supruga Marinka Pivčevića i prema njegovim uputama, a kako bi on sebi, u prostorijama Zatvora u Splitu u kojem se tada nalazio, ishodio povoljniji i bolji položaj.

Očito je da u kontekstu zbog prijetnji bivšeg supruga ta svjedokinja na raspravi nije ni prepoznala II-optuženog Ivana Šunjića, te izjavila da nije ušao i sjeo u njeno vozilo i ostavio joj plastificiranu vrećicu s mobitelom i ostalim predmetima koje je ona predala policiji, kao što je i samu sebe teretila da je ona kupila mobitel, ali i da joj njen bivši suprug nije rekao da je policijski službenik Zatvora u Splitu tražio mito od 6.500,00 kuna kao nagradu da te predmete unese u taj Zatvor tereteći sebe da kada je to izjavila u istrazi-lagala.

Stoga je osim ostalih izmjena iskaza Marijane Pivčević u raspravi i tu izmjenu njenog iskaza trebalo sagledati u kontekstu izrečenih joj prijetnji, ali i u kontekstu sudionika koruptivnog dogovora koji se odvija između isključivo između osoba koje takav dogovor postižu, dovodeći u vezu s dijelom obrane III-optuženog Rina Popca koji je potvrdio da je sve što je Marijana Pivčević izjavila poznato Marinku Pivčeviću, a kojem optuženiku sud u tom dijelu poklanja vjeru.

Ukoliko sud prvog stupnja u odnosu na I-optuženog Tihomira Jurića utvrđuje činjenice koje proizlaze iz rješenja o njegovom zaposlenju i rasporedu na radno mjesto koje je obavljao u Zatvoru u Splitu, da nije početnik, da je dugo godina radio u zatvorskom sustavu, kao i da je profesionalac, to dinamika naknadnih događaja, a kako je opisuje svjedokinja Marijana Pivčević, a koju prihvata prvostupanjski sud kada točkom a) izreke presude osuđuje I-optuženog Tihomira Jurića za kazneno djelo neovlaštene proizvodnje i prometa stvari zabranjenih u sportu iz članka 191.a stavak 2. u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona, a II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca za pomaganje u neovlaštenoj proizvodnji i prometu stvari zabranjenih u sportu iz članka 191.a stavak 2. u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona, te činjenicu da je I-optuženi Tihomir Jurić te predmete i unio u prostorije Zatvora u Splitu, a nakon što joj je njen tadašnji suprug Marinko Pivčević rekao, kako je to rekla u istrazi, da je policijski službenik Zatvora u Splitu, tražio novac kako bi u taj Zatvor unio mobitel i steroide koji su zabranjeni, upućuju da sve radnje koje je potom poduzeo I-optuženi Tihomir Jurić kako bi u prostorije Zatvora u Splitu unio zabranjene predmete i riskirao svoju službu, ne bi počinio da nije tražio i da mu nije obećana nagrada o kojoj je svjedočila Marijana Pivčević, a koja je u strahu od svog bivšeg supruga Marinka Pivčevića, u tom dijelu izmijenila svoj iskaz na raspravi, navodeći za sebe da je lagala kada je to izjavila na zapisnik pred Uredom za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, a i za te iskaze je izjavila da ih je dala kako je to od nje tražio njen tadašnji suprug Marinko Pivčević.

Kako je sud prvog stupnja iz izvedenih dokaza izveo pogrešan zaključak o odlučnim činjenicama vjerodostojnosti iskaza Marijane Pivčević u dijelu primanja obećanja i samog primitka novčane naknade, odnosno mita, to je u odnosu na kazneno djelo primanja mita iz članka 293. stavak 1. Kaznenog zakona za koje se tereti I-optuženi Tihomir Jurić, a u odnosu na II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca koji se terete za kazneno djelo pomaganja u primanju mita iz

članka 293. stavak 1. u svezi s člankom 38. Kaznenog zakona, činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

U odnosu na kazne izrečene I-optuženom Tihomiru Juriću, II-optuženom Ivanu Šunjiću i III-optuženom Rinu Popcu za kaznena djela za koja ih je Županijski sud u Splitu, osudio točkom a) izreke pobijane presude, to izbor vrste i mjere kazne koju im je izrekao taj sud kao sud prvog stupnja obrazlaže kod I-optuženog Tihomira Jurića olakotnim okolnostima dosadašnje neosuđivanosti, životne dobi, obiteljskim prilikama i zdravstvenim stanjem, kod II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca da su kazneno djelo iz članka 191.a stavak 2. u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona počinio pomaganjem, odnosno njihovu ulogu i doprinos u počinjenju kaznenog djela, a kod III-optuženog Rina Popca i da je otac malodobnog djeteta.

Kao otegotne okolnosti na strani svih optuženika sud prvog stupnja navodi da je cijenio društvenu pogibeljnost ove vrste kaznenih djela, a kod I-optuženog Tihomira Jurića i da je cijenio način i okolnosti počinjenog kaznenog djela, količinu kriminalne aktivnosti i da je koordinirano postupao s II-optuženim Ivanom Šunjićem i III-optuženim Rinom Popcem i nepoznatim istražnim zatvorenikom, kao i da se radnja kaznenog djela odvija u kaznenoj ustanovi, a posebno da je kao službena osoba zaposlena u toj ustanovi narušio ugled službe, te općenito funkcioniranje, sigurnost i zakonitost unutar kaznene ustanove, odnosno Zatvora u Splitu, dok je kod II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca cijenio i njihovu dosadašnju osuđivanost koja na iste nije djelovala da se suzdrže s protupravnim ponašanjem, te iskazanu upornost i ustrajnost u kršenju pozitivnih propisa, a kod III-optuženog Rina Popca i drskost u počinjenju kaznenog djela obzirom na mjesto i okolnosti počinjenja tog djela u kaznenoj ustanovi u kojoj se nalazio na izdržavanju kazne zatvora.

Prvostupanjski sud kao olakotnu okolnost na strani I-optuženog Tihomira Jurića cijeni njegovu dosadašnju neosuđivanost.

Kako je taj optuženik pravosudni policijski službenik, to je isti odmah po počinjenju kaznenog djela bio suspendiran i udaljen iz službe, slijedom čega se i nije mogao javljati kao počinitelj kaznenih djela za koja mu se sudi, a da se ranije, prije počinjenja kaznenih djela, javljao kao počinitelj kaznenih djela, to i ne bi mogao obavljati posao pravosudnog policijskog službenika.

Isto tako prvostupanjski sud kao olakotne okolnosti kod I-optuženog Tihomira Jurića nabraja i „obiteljske prilike“ i „životnu dob“, ali ne navodi koje su to „obiteljske“ prilike, ne izvodi niti jedan dokaz u odnosu na te okolnosti, te ih ni ne utvrđuje tijekom postupka da bi ih uzeo u obzir kao olakotne, dok „životna dob“ tog optuženika nije utjecala da se kloni činjenja kaznenih djela već upravo suprotno.

Kod II-optuženog Ivana Šunjića sud prvog stupnja jedinu olakotnu okolnost pronalazi u tome da je kazneno djelo za kojeg ga je osudio počinio – pomaganjem, zanemarujući pri tom da je kod I-optuženog Tihomira Jurića kao otegotnu okolnost cijenio koordiniranu kriminalnu aktivnost s II-optuženim Ivanom Šunjićem i III-optuženim Rinom Popcem, pa je za uočiti ako je takva koordinirana kriminalna aktivnost na strani I-optuženog Tihomira Jurića ocijenjena kao otegotna, tada su i radnja II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca bile koordinirane s I-optuženim Tihomirom Jurićem, pa kada Kazneni zakon odredbom članka 38. kojom

inkriminira pomaganje propisuje da tko drugome s namjerom pomogne u počinjenju kaznenog djela, kaznit će se kao da ga je sam počinio, a tek podredno da se može i blaže kazniti, kako radnje koje su poduzeli II-optuženi Ivan Šunjić i III-optuženi Rino Popac jer bez njihovog učešća I-optuženi Tihomir Jurić ne bi ni mogao počiniti kazneno djelo, predstavljaju olakotnu okolnost, a kod I-optuženog Tihomira Jurića otegotnu.

Sud prvog stupnja je još kod III-optuženog Rina Popca kao olakotnu okolnost cijenio da je otac malodobnog djeteta. Takva okolnost i jest olakotna ukoliko optuženi skrbi o tom djetetu, te pridonosi za njegovo uzdržavanje i brine se o njemu, ali prvostupanjski sud te činjenice niti utvrđuje niti provjerava da bi ih u konačnici mogao cijeniti kao olakotnu okolnost.

Kada se stoga sve olakotne okolnosti koje je sud prvog stupnja cijenio na strani optuženika uzmu u obzir, to niti pojedinačno, a kod II-optuženog Ivana Šunjića je i utvrdio samo jednu olakotnu okolnost – da je kazneno djelo počinio pomaganjem, to takve okolnosti ni pojedinačno, ni u svojoj ukupnosti, ne prevladavaju nad otegotnim okolnostima kaznenih djela koja su počinili optuženici, posebno što su kazneno djelo I-optuženi Tihomir Jurić, kao pravosudni policijski službenik kaznene ustanove, a III-optuženi Rino Popac, kao zatvorenik u toj ustanovi, počinili upravo u prostorima te kaznene ustanove, a II-optuženi Ivan Šunjić s namjerom da se zabranjena supstanca raspačava i konzumira u toj ustanovi iz koje je do nedavno izašao.

Olakotne okolnosti na strani II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca nisu takvog značaja da bi umanjili njihovu upornost i neviđenu drskost u činjenju kaznenih djela obzirom na ustanovu kao mjesto gdje bi se zabranjene supstance trebale koristiti, te ustrajnost da svoje ponašanje ne usklade s društveno prihvaćenim normama i pozitivnim propisima.

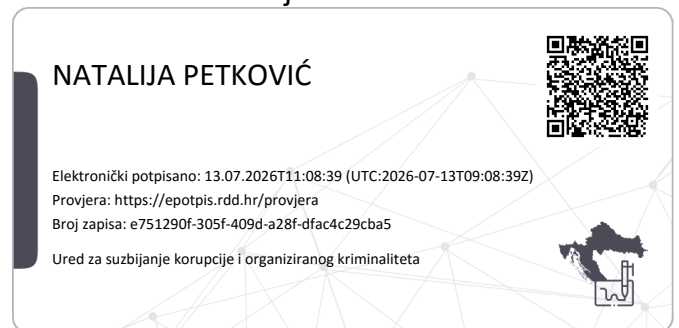
S druge strane izborom kazne i to djelomično uvjetne osude koja je izrečena svim optuženicima u istovjetnom trajanju upućuje na zaključak da iako sud prvog stupnja u pobijanoj presudi navodi da je cijenio društvenu opasnost ovakve vrste kaznenih djela kod svih optuženika, to obzirom na vrstu kazne i njenu visinu upućuje da se na strani I-optuženog Tihomira Jurića, nije u dostatnoj mjeri cijenila okolnost da isti kao službena osoba, zadužen za osobe koje su lišene slobode, a posebno one kojima je izrečena kazna zatvora, kojoj je glavna svrha osposobljavanje tih osoba za život na slobodi u skladu sa zakonom i društvenim pravilima, postupao protivno toj svrsi već u dogovoru s osobama koje su osnovano bile i koje jesu u istražnim zatvorima i na izdržavanju kazne zatvora zbog raznih i teških kaznenih djela, a da upravo zbog ovakvih ponašanja kakvo je bilo inkriminirano ponašanje I-optuženog Tihomira Jurića kao službene osobe u kaznenoj ustanovi ne dolazi do preodgoja osoba lišenih slobode već upravo suprotno i takve osobe nastavljaju s neusklađenim ponašanjem s društveno prihvaćenim normama, te ponavljaju ista ili teža kaznena djela, kao što ista kazna i njena visina izrečena svim optuženicima ne upućuje da su u dostatnoj mjeri kao otegotne okolnosti na strani II-optuženog Ivana Šunjića i III-optuženog Rina Popca cijunjena njihova izuzetna upornost u inkriminiranom postupanju, njihova neusklađenost s društvenim normama sagledana zajedno s težinom kaznenih djela koja su počinili, a koja predstavljaju izuzetnu opasnost za društvo i zajednicu u cjelini.

Stoga, slijedom navedenog u odnosu na oslobađajući dio presude, smatrajući da je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, a u osuđujućem dijelu da se izrečenim djelomičnim osudama I-optuženom Tihomiru Juriću, II-optuženom Ivanu Šunjiću i III-optuženom Rinu Popcu, neće ostvariti svrha kažnjavanja

predlažem

da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske ukine oslobađajući dio presude iz točke b) izreke presude i uputi predmet prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku, a u odnosu na osuđujući dio presude iz točke a) njene izreke preinači pobijanu presudu na način da I-optuženom Tihomiru Juriću, II-optuženom Ivanu Šunjiću i III-optuženom Rinu Popcu izreče kazne zatvora na koje su osuđeni.

ZAMJENICA RAVNATELJA
Natalija Petković

Broj zapisa: **17c20-8665f**

Kontrolni broj: **0fbb6-485ab-03826**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.